

Mậu Thân Tết đầu đời lính

Tôi được lệnh gọi nhập ngũ khóa 24/SQTB/TĐ khi đang làm việc ở ty y tế Côn Sơn, có lẽ thư từ chậm ra hải đảo cho nên khi tôi về trình diện thì khóa học đã bắt đầu. Tôi được trả lại Côn Sơn tiếp tục làm việc cho tới khi nhận được lệnh nhập ngũ K.25/SQTB/TĐ. Côn Sơn là phần đất bình yên trong một đất nước chiến tranh. Khi nhận nhiệm sở ngoài này, tôi nghĩ chắc mình sẽ được lưu dụng làm việc ở đây khỏi phải đi lính. Tôi chưa muốn tham dự vào cuộc chiến lúc này, cho nên khi nhận lệnh gọi nhập ngũ tôi bị hụt hẫng lo lắng. Bây giờ thì tôi rất bình tâm nhìn tờ giấy gọi nhập ngũ như một việc phải đến. Tôi lên tòa tỉnh gặp Trung tá Nguyễn Văn Vệ tỉnh trưởng tỉnh Côn Sơn để chào từ giả, ông bắt tay tôi và nói: *Tôi cố giữ anh ở lại làm việc ở ty y tế nhưng nha động viên không đồng ý, thôi chào anh và chúc anh về nhập ngũ với cuộc sống mới oai hùng hơn.* Hôm sau anh Nguyễn Văn Đ xử lý thường vụ trưởng ty y tế Côn Sơn đích thân lái xe đưa tôi ra phi trường Cổ Ông. Tôi bắt tay từ giả anh thật chặt và bước lên chiếc phi cơ quân sự Mỹ C130. Chiếc máy bay gầm gừ cất cánh, bay vòng nghiêng và từ từ nâng cao dần lên. Biển phía dưới một màu xanh thạch bích, sóng vỗ lao xao bọt trắng ở mõm núi xa dần. Chào hải đảo, chào Côn Sơn mà ở đó tôi có một mối tình hình như vừa mới chớm với cô nữ sinh trường trung học. Chào những cơn sóng vỗ bờ đá trong những chiều nhìn mặt trời lặn dần xuống biển. Chào sự yên bình hiền dịu, chào những cánh hải âu bay trên biển xanh. Ta sẽ về với đất liền, ở đó là những tiếng súng vang vọng đêm khuya, là pháo kích, là mìn nổ, là nỗi chết bất ngờ trong mỗi bước đi. Ta thật sự sẽ là lính, ta sẽ đối mặt với trận địa ở một ngày mai khi ra trường. Chiếc máy bay mất hút trên bầu trời, phía dưới mây trắng ngàn lớp lớp...

Tôi trình diện tại trại huấn luyện Quang Trung ngày 14/4/1967. Sau hơn hai tuần nằm chờ cho đủ khoá, tôi cùng đoàn quân tân binh được chở lên quân trường Thủ Đức chính thức nhập học. Chính tháng quân trường với những bài học chiến thuật, với những buổi di hành tập trận, với những gian khổ đầy mồ hôi trên các bãi tập "Thao trường đổ mồ hôi sa trường bớt đổ máu". Ngày 5 tháng 1 năm 1968 toàn khoá lên chọn đơn vị, anh em đồng khoá chào nhau quây ba lô về các đơn vị trên khắp 4 vùng chiến thuật. Buổi chia tay ngậm ngùi nơi trường mẹ và với những cái bắt tay thật chặt, với lời chúc rạo rạo trong những ngày sắp tới thật sự thử lửa với chiến tranh.

Nhóm chúng tôi hơn 40 tân sĩ quan được đặt dưới quyền sử dụng của quân đoàn 4 về trình diện bộ tư lệnh vùng 4 chiến thuật ở Cần Thơ. Nhóm được chia ra về 3 sư đoàn: sư đoàn 21, sư đoàn 9 và sư đoàn 7, chỉ một số ít được ở lại làm việc cho bộ tư lệnh vùng. Nhóm của tôi hơn mười người leo lên chiếc Caribu bay về trình diện bộ tư lệnh sư đoàn 7 đóng ở Mỹ Tho tỉnh Định Tường. Tôi được phân về tiểu đoàn 2 trung đoàn 11 đóng ở Long Định. Chăm sự vụ lệnh cùng cái giấy phép 10 ngày, tôi về Trà Vinh thăm gia đình. Tôi có ông chú làm tài xế cho bộ tư lệnh quân đoàn 4. Ông chú nói: Cháu tìm cách xin chuyển về tiểu khu, chú sẽ lo cho cháu về làm việc văn phòng, khỏi đi tác chiến cực lắm. Ba má tôi cũng khuyến khích tôi làm như vậy. Tôi nghĩ khó mà chuyển về tiểu khu vì sự vụ lệnh đã có trong tay. Sau 10 ngày phép tôi trở lại bộ tư lệnh để về trình diện trung đoàn thì có tin: Tiểu khu đang phát triển Liên đội địa phương quân nếu ai muốn về tiểu khu thì làm giấy xin về. Thật là một điều bất ngờ ngoài dự đoán. Tôi ký đơn xin về Tiểu khu Định Tường. Tôi được phân về đại đội 174/ĐPQ xung kích tỉnh đóng ở Bến Tranh. Tôi viết thư về cho chú tôi thì được ông trả lời: *Vi tướng Mạnh rời chức vụ cho nên chú không lo được như đã hứa với cháu.* Thế là mọi chuyện đã an bày. Thôi thì ở đâu cũng là dân tác chiến, trung đoàn hay đại đội địa phương quân cũng thế thôi. Tôi lại được 7 ngày phép của tiểu khu trước khi về trình diện đại đội ở chi khu Bến Tranh. Chăm xong tờ phép tôi đón ngay chuyến xe về Sài Gòn, ghé nhà người quen cùng quê mà ở đó tôi có mấy năm liền ăn ở và đi học. Trời giáp Tết gió thoảng nghe lành lạnh khi tôi bước xuống xe ở bến An Đông, kêu xích lô về Bình Thới. Thật sự chuyến đi phép này tôi về đó nhưng không có một khái niệm nào rõ rệt cho mấy ngày còn thành thời này. Sài Gòn dường như xa lạ với tôi sau mấy năm ở đảo và suốt chính tháng quân trường. Trước khi ra Côn Sơn tôi có người yêu bỏ lại ở Sài Gòn. Tôi và Khuyên yêu nhau tha thiết. Trước đó nàng có yêu một người nhưng khi yêu tôi, Khuyên dường như quên hẳn người ấy. Khi tôi ra làm việc ở Côn Sơn được sáu tháng Khuyên có viết cho tôi một lá thư. Nàng nói má nàng giục nàng lấy chồng. Không biết sao lúc đó tôi đứng đờ đờ trả lời: Nếu có chỗ nào gia đình ưng ý thì em cứ nhận đi. Nói với nàng như vậy nhưng tôi không nghĩ nàng sẽ bỏ tôi dễ dàng. Tôi

lầm...! Nàng làm đám cưới với anh chàng du học ở Đức, là người yêu cũ của nàng. Tôi nghe nhói nhói một ít trong lòng, nhưng...nghĩ đó cũng là định số. Thì thôi...!

Những ngày tháng nơi quân trường tôi không còn ai để nhớ! Những buổi tiếp tân, tôi mở còi cười ké với bạn bè. Những ngày phép cuối tuần là những ngày lang thang phố Sài Gòn với những chiếc choáng mùi rượu. Cho tới một cuối tuần gần ngày mãn khóa tôi gặp lại người yêu đầu lúc còn học ở trường trung học tỉnh. Nàng làm ở vũ trường Paramout. Lúc gặp lại nhau, nàng mừng rồi rít chạy vội tới ôm chầm lấy tôi mặc cho người nào đó đứng mở cửa xe hơi chờ chờ nàng về nhà. Tôi gọi ý khi nhìn về phía đó. *Nàng nói mặc kệ, anh đưa em về...* Lúc đó trời đêm mưa bụi như sương. Tôi nghe lạnh run người. Tôi mất nàng có hơn bốn năm kể từ lúc hai người giận hờn rồi chia tay. Bây giờ bất ngờ gặp lại. Tôi lại thấy lòng chùn xuống đau đớn. Nàng bây giờ là cave..! Tôi thấy như có một khoảng cách nào đó lớn lắm giữa tôi và nàng lúc này. Tôi không ngờ nàng bây giờ là thế...! Không biết nàng đọc được ý nghĩ của tôi hay không. Nàng nói với tôi: *Em không còn cách chọn lựa nào khác. Em đang làm cho tiểu đoàn 5/CTCT, nhưng bị đổi ra miền Trung. Em phải phụ với ba má lo cho đàn em, và lại ra ngoài rất nguy hiểm ba má không đồng ý cho em đi. Em xin vào đây làm việc hơn 3 tháng.* Tôi làm lủi trong ơ hờ. Không biết từ đâu, tôi thấy nàng không còn của riêng tôi. Tôi từ chối vào nhà nàng đêm đó và đi luôn không trở lại nghĩ hẻm Huỳnh Thúc Kháng thị Nghè từ dạo ấy.

Bây giờ tôi là tên lính tác chiến thật sự, tôi muốn ghé thăm nàng, nhưng tôi lại chuốt nỗi đau khổ đến như rả người. Nàng lấy chồng cách nay vài tuần. Đưa em nàng nói: *Chị ấy khóc khi quyết định lấy người ấy...đưa em nàng ngập ngừng: !. Anh chớ chỉ nên chỉ tức giận anh mà ung người nầy.* Sài gòn ơi! Tôi đã mất hết mọi thứ. Khi trước tôi thấy lòng mình như dừng đọng, nhưng khi biết nàng lấy chồng vì thái độ của tôi lúc trước. Tôi hối hận.! Tôi thật sự mất nàng. Tôi bây giờ trơ trọi!

Còn hai ngày hai ngày phép, tôi quyết định bỏ Sài Gòn về trình diện sớm. Hôm ra bến xe tôi tình cờ gặp lại cô bạn hồi còn học lớp đệ nhứt trường Hưng Đạo. Hồi đó Thẩm và một số bạn cùng lớp thành lập nhóm ca nhạc. Mỗi mùa Noel chúng tôi thường hay tổ chức các party ăn uống nhảy nhót vui đùa vô tư. Chúng tôi sống như thể hiện cái thuyết hiện sinh đang ảnh hưởng mạnh vào lớp trẻ lúc đó. Chúng tôi có những ngày giao du mật thiết. Hình như không có tình yêu mà là một thứ gì đó tương tự. Có những đêm nàng ở lại nhà trọ ngủ với tôi. Chúng tôi ân ái với nhau trong những cơn ngà ngà men rượu. Tôi tự hỏi sự rung động khi hòa nhập thể xác vào nhau là men rượu hay men tình. Sáng sớm nàng bỏ về khi tôi còn say ngủ. Vắng nhau nhưng tôi thấy không có điều gì nhưng nhớ và nàng cũng vậy, chưa bao giờ chúng tôi nói một câu yêu thương, chưa bao giờ nói một lời hẹn ước mai sau. Không có một ràng buộc nào giữa hai chúng tôi. Tôi tự hỏi có phải từ phía Thẩm quá tự nhiên, còn tôi thì hình như hoài nghi mọi chuyện.

Nàng nhìn tôi ngờ ngợ trong trang phụ nhà binh lúc ở trạm vé. Tôi thì nhận ra nàng ngay. Tôi hỏi: Thẩm đi đâu đây? Lúc này nàng mới nhận được tôi và ôm vỗ lấy tôi mừng rỡ. Nàng nói:

- Trông anh oai quá nhìn không ra. Em về Mỹ tho, còn anh...
- Tôi về Tân Hiệp.

Nàng trở mắt ngạc nhiên hỏi:

- Anh làm việc ở đó hả. Nhà em ở đó.
- Anh mới về trình diện thôi, nên chưa biết gì về Tân Hiệp.

Nàng cười tươi:

- Anh có chỗ ở chưa? Có ai quen ở Tân Hiệp không?

Tôi cười và nói:

- Có...là Thẩm đây.

Nàng cười và lấy ngón tay chỉ vào người tôi:

- Được rồi, anh ở tạm nhà em tối nay rồi sẽ tính sau.
- Còn người nhà của em thì sao? Có bất tiện cho Thẩm...
- Nếu bất tiện thì ai mà mời. Giờ này mọi người chắc về trong nhà vườn lo sửa soạn đồ ăn cho dịp Tết.

Nói xong chúng tôi cùng bước lên xe ngồi kề nhau. Trên suốt dọc đường về, chúng tôi nhắc nhiều kỷ niệm thời cũ. Tôi hỏi về đời sống tình cảm, nàng nói đùa: Em chờ anh đó, chưa muốn lấy ai! Nàng còn cho tôi biết hiện đang theo học năm cuối văn khoa. Ngồi bên cạnh hai chúng tôi là hai quân nhân đang được nghỉ phép về Mỹ Tho ăn Tết vì có lệnh hưu chiến ba ngày. Tôi nghĩ ba ngày hưu chiến ở nhà Thẩm ăn Tết chắc vui.

Xe dừng lại ở bên đường phía đối diện với nhà ga Tân Hiệp, đây là trạm nhà ga xe lửa Mỹ Tho Sài Gòn trước đây. Bây giờ xe lửa đã ngưng chạy nhà ga trống trơn với những băng ghế sắt rỉ sét, vài người bày bán đồ ăn trên mấy cái vỉa đan hoặc trong thùng với gióng gánh. Buổi trưa nắng hanh hanh với sự náo nhiệt phía trái cách nhà ga vài chục thước là khu chợ.

Tôi quay ba lô theo nàng về nhà. Khi tới trước cửa căn nhà lợp mái tôn, Thắm đưa tay chỉ về phía hơi chéch bên phải cách căn nhà độ hơn 200 mét, là cổng vào doanh trại Đại Đội. Tôi thấy hàng chữ màu đỏ Đại Đội 174 địa phương quân. Thắm đưa tay tra chìa khoá vào ổ khoá mở cửa. Chúng tôi bước hẳn vào nhà. Đúng như Thắm nói nhà không có ai. Một vài người đi ngang trước cửa tò mò nhìn sau lưng chúng tôi. Thắm nhắc tôi:

- Có ai hỏi, anh nói là bà con với em mới đổi về, còn người nhà thì để em tính...em sẽ giới thiệu anh sau. Nàng cười mỉm hóm hỉnh. Thắm chỉ bộ ván gỗ đặt phía trái căn nhà và nói anh ngủ tạm ở đó, còn em thì ở buồn bên trong. Nhà tắm ở phía sau. Muốn tắm gội thay đồ thì cứ tự nhiên ở đó. Tôi bỏ chiếc ba lô lên bộ ván, nàng xách chiếc túi đi vào bên trong phòng. Tôi móc túi lấy bao thuốc, rút ra một điếu, châm lửa hút và nhìn lơ đãng ra ngoài cửa. Một vài chiếc Honda chạy ngang con đường nhựa nhỏ trước nhà. Tiếng chuông nhà thờ đầu đây nghe vọng lại kình kông..Thắm đi ra với bộ đồ màu huyết dụ, trông nàng tươi mát và đẹp. Cái vẻ đẹp nhẹ nhàng thanh thoát. Thắm nói anh nên thay đồ cho nhẹ nhàng. Em đi chợ mua ít đồ về làm cơm ăn. Thắm đi ra khỏi cửa và nói ngoài lại anh cứ tự nhiên ngồi nghỉ, em đi một tí là về ngay. Thắm đi rồi tôi để nguyên bộ đồ, kê đầu trên chiếc balô nằm xuống và thở một hơi khói dài... Còn hai ngày phép, còn hai ngày nữa là hết năm. Đây là cái Tết đầu đời của tên lính mới, rồi đây tôi sẽ có những ngày mưa nắng với chiến trường. Tôi nghĩ với chín tháng quân trường chắc chưa đủ cho mình thực sự vững tâm mà hành xử với súng đạn ngoài trận địa thật. Mình chỉ học những điều căn bản, còn thực tế lại là do sự dũng cảm và và kinh nghiệm. Mình chưa có kinh nghiệm! Còn dũng cảm? Không biết mình có đủ gan dạ không? Chắc là phải chấp nhận để đương đầu với chiến trường đang chờ đón mình nay mai. Tôi miên mang nghĩ ngợi và thiếp đi lúc nào không biết, chừng mở mắt ra thì cũng là lúc nhìn thấy Thắm đứng bên giường nhìn tôi. Tôi vội ngồi bật dậy và hỏi:

- Em về lâu chưa?
- Trông anh ngủ say, em không nỡ gọi anh. Em đã làm cơm xong, anh đi thay đồ đi rồi chúng ta cùng ăn cơm.
- Anh đâu có đồ gì ngoài mấy bộ quần áo nhà binh.
- Thôi thì đi ăn vậy, anh đói chưa?
- Tí tí thôi..

Chúng tôi ngồi vào bàn ăn.Thắm chu đáo như một người vợ, nàng đơm cơm và gấp đồ ăn cho tôi. Tôi hơi xúc động và nghĩ nàng bây giờ khác hơn xưa, không quá vồn vã...tôi có cái cảm giác thật ấm cúng. Cái không khí buổi cơm như một đôi vợ chồng trong gia đình hạnh phúc. Tôi nói đùa:

- Em lo cho anh như một người vợ lo cho chồng, làm anh thấy vui và lạ lắm..em thay đổi nhiều hơn trước.

Thắm cười và nói:

- Em lớn rồi, phải thay đổi để chuẩn bị làm vợ, làm mẹ.
- Em sắp lấy chồng?
- Chưa có ai để gật đầu...còn anh thì sao?
- Cũng còn long bong..Bây giờ thì không dám nghĩ nữa!
- Vì đâu?
- Làm lính như anh lấy vợ phiền hà lắm...lỡ chết để người ta ở giá tội nghiệp.
- Anh cứ nói bậy...chết sống có số!

Câu chuyện của tôi và Thắm cứ quanh quẩn chuyện gia đình. Có lẽ chúng tôi ở vào cái tuổi phải nghĩ đến chuyện đó, nhưng tuyệt nhiên cứ nói đầu đầu chứ chưa ai gợi một ý nào đó cho cả hai.Với tôi một người đang hụt hấn tình yêu, một người sắp đi vào hiểm nguy cuộc chiến, tôi thấy lòng trống vắng và nao nao ước muốn một thứ hạnh phúc nào đó làm ấm áp cuộc đời. Khi Thắm dọn chén bát đi rửa. Tôi nhìn nàng và nghĩ: Hình như có một điều gì đó làm tôi nghĩ ngợi trong lần gặp lại nàng bây giờ.?

Tôi trình diện đại đội vào sáng 30 Tết, buổi chiều nghe mấy người lính chạy hớt hải vào nói Việt công chặn xe đò ở ga Ông Táo giữa Tân Hưng và Long An bắt giữ lính và gom dân tuyên truyền.Tối hôm đó công điện tiểu khu gửi khẩn về đại đội. Đại đội trưởng cho lính đi gom

mấy người lính ở quanh chi khu về đại đội và ban lệnh cấm trại. Kèn đánh tập họp. Quân số điểm được chưa quá 30 lính kể cả lính văn phòng. Đêm đó tôi ở lại trong doanh trại. Trung úy đại đội trưởng bảo thường vụ tìm cho tôi một căn nhà nhỏ trong khu gia binh. Tôi ngủ trên một chiếc ghế bố nhà binh do ông thượng sĩ thường vụ mang đến. Nửa khuya Việt Công pháo kích âm âm, có vài quả rơi ngoài vòng rào doanh trại. Tiếng kèn báo động inh ỏi. Tôi và tất cả quân lính đã chui vào các lỗ cốt. Tiếng đại đội trưởng chỉ huy phản pháo bằng súng cối 81 ly. Hai cây pháo binh của quận cũng bắn trả ì ầm. Cuộc pháo kích chấm dứt độ vài tiếng thì tôi nghe vài loạt súng nổ ở đâu đó rất xa. Một anh lính nào đó la lớn: Coi chừng nó pháo nữa, nó bắn để lấp tiếng đê pa. Anh lính này nói vừa dứt thì nhiều tiếng nổ âm âm lại vang lên. Tiếng phản pháo, tiếng rên la của những người dân ở những căn nhà ngoài rào bị thương. Đêm treo sáng từng đợt hoả châu. Đêm ba mươi đón giao thừa với những cơn giạt xé của đạn pháo. Trái nổ xa, trái nổ gần. Màn đêm với những tia chớp của đạn, của lửa. Bình thường giờ này mọi người, chắc họ đang cúng trời đất để đón mừng năm mới. Có thể bà mẹ đang ngồi châm lửa cho nồi bánh chưng, bánh tét. Có thể bà chị đang gói chiếc bánh ích cuối cùng và lo bốc giờ những chiếc bánh chín rồi đặt lên dàn gióng treo. Có thể đứa em nhỏ đang ngủ mơ chờ ngày mai thức sớm mừng tuổi ông bà cha mẹ với gói đồ tiền lì xì đầu năm. Có thể người cha đang chấp tay trước bàn thờ vái vang điều gì đó với tổ tiên gia tộc... Tôi nhìn đăm đăm nhìn về phía ngoài rào. Bây giờ thay vào đó là nỗi khiếp đảm bủa vây, là chết chóc, là rên la thảm thiết. Mộng đầu năm thành tang thương úp chụp lên người dân vô tội. Hưu chiến! Hưu chiến! Tại sao? Tại sao! bọn Việt Công lại đã man giết người trong giờ hưu chiến? Trong đầu Xuân mơ ước? Tôi nghe cay cay đôi mắt. Tôi thật sự khóc trong đêm nay. Thấm ời! giờ này em đang làm gì? Em có sợ hãi không? Em trợ trợ trong căn nhà mà mới hôm qua đã có cùng anh một đêm gối chằng đầy mộng ước mai sau, chứ không phải vô tâm như dạo nào! Chúng ta thật sự thấy cần có nhau và anh hiểu được sự rung động trong từng thớ thịt của em, chuyền vào anh như cơn mê sáng mềm mại ái ân.

Đêm giao thừa đón năm mới bằng những chuyển động tâm thức như một mở đầu cho một ngày mai gian khổ quyết liệt. Tôi chờ đợi và sẽ chấp nhận nó như vừa nghĩ đến tình yêu thật sự mới nở ra giữa tôi và Thắm.

Sau những ngày Tết ở tại trại chịu với nhiều trận pháo kích của VC. Đại Đội ở vị trí phòng thủ chưa có lệnh nào từ Tiểu Khu ban hành xuống. Tại Mỹ Tho Cộng quân đã len lỏi được vài đơn vị nhỏ vào vài nơi ở nội thành. Chúng bị lực lượng sư đoàn và Biệt Động Quân đẩy lùi ra ngoài vòng đai tỉnh lỵ. Chúng lại ồ ạt tấn công một lần nữa vào mùng 5 Tết. Lực lượng thiết giáp và biệt động quân đánh trả và đẩy lùi chúng tqua các trận đánh trong các đường phố của tỉnh lỵ.

Khoảng hơn mười ngày sau Tết Đại Đội tôi được lệnh từ tiểu khu hành quân mở vòng đai. Ban đầu chúng tôi chỉ đi hành quân theo ven quốc lộ từ Bến Tranh mở dài về phía Mỹ Tho. Mỗi ngày hành quân lẩn sâu thêm về hai phía trong. Hai bên quốc lộ từ Bến Tranh đến Mỹ Tho là nhà dân với vườn tược rậm rạp. Việt Cộng đã áp sát quốc lộ với các công sự kiên cố. Đại đội rất khó khăn trên đường di chuyển và đụng độ thường xuyên với các chốt tiền phương. Thường thì chúng tôi cầm cự và kêu gọi máy bay và pháo binh tác xạ và rút lui chứ không dám tấn công vào vì theo tin tình báo cho biết là vị trí của Việt Cộng từ cấp trung đoàn trở lên. Sau hai lần tấn công vào Mỹ Tho không thành chúng đã rút lui về các mặt khu. Sau này chúng tôi hành quân lẩn sâu thêm vào bên trong mới thấy rõ hàm hồ, công sự của Cộng Quân trải dài theo các khu vườn rất nhiều, rõ ràng quân số họ rất đông.

Tình hình yên tĩnh lại sau cái Tết hải hùng, tôi có dịp rảnh rỗi ghé ngang nhà Thắm. Căn nhà vẫn đóng cửa im lìm. Tôi có hỏi người lối xóm thì họ nói ông bà chủ nhà có về đây vài ngày nhưng đã về lại trong nhà vườn.

Đại đội tôi là đơn vị xung kích, cho nên không ngày nào là không đi hành quân, có lúc đi vài ba ngày, có khi sáng đi chiều tối về trại. Tờ mờ sáng hôm sau lại mang súng đạn ra đi. Đại Đội nhiều khi dùng trực thăng đổ quân hay từng thiết với Thiết vận xa qua vùng Cái Bè, Cai Lậy hay sâu bên Long Định giáp ranh với Tỉnh Đồng Tháp Mười, hoặc vùng đấm lá tối trời giáp ranh tỉnh Long An qua Quan Long Chợ Gạo. Có lúc theo các giang thuyền đổ quân qua Hàm Luông, Cổ Chiên. Hơn sáu tháng trời di hành quân hai ống quần nhà binh và đôi giày bố vàng ố vì phèn. Có những đêm treo võng ngủ chập chờn ở một bìa rừng nào đó, có khi tôi nhớ đến Thắm. Nàng bây giờ ở đâu? Chắc đã trở lại Sài Gòn để học tiếp học? Bao giờ gặp lại em đây?

Được tin mật báo hai tiểu đoàn cơ động tỉnh của VC về đóng quân ở Cống Tượng thuộc xã Phú Mỹ. Xã này là quê quán của vị đại Đội trưởng của tôi. Ông được mật báo VC bố áp sát xã để tránh pháo và tạo thế bất ngờ để dường quân sau trận đánh ở Mộc Hóa Kiến Tường. Ông báo

lên quận trưởng, quận trưởng báo lên tỉnh. Sau khi nghiên cứu, tiểu khu điều động đại đội tôi làm mũi tấn công tìm địch. Mờ sáng sớm, đại đội tôi được xe GMC chở đồ quân cách xa hơn 5 cây số làm mũi dùi đi về hướng Cống Tượng. Đơn vị tôi cách ven rừng tràm chừng 150 thước thì VC phát hỏa vào trung đội 1 đang áp sát ven rừng. Hỏa lực đủ loại bắn ra dữ dội. Vì biết tin tức chính xác đại đội trưởng rất cẩn thận đội hình, cho nên đơn vị không thiệt hại gì cả. Ông ra lệnh cho ĐĐ 1 nằm lại không tiến thêm và báo cáo lên tiểu khu trưởng. Lúc này tiểu khu cấp tốc đưa pháo binh đến xã Phú Mỹ bắn TOT vào đơn vị VC và các chiến đấu cơ bắt đầu quần thảo thả bom lúc quá trưa đó. Đại đội được lệnh rút ra và nằm lại án ngữ. Một đơn vị thiết giáp vớ hai đại đội Địa phương quân khác từng thiết thiết giáp đánh thẳng vào nơi bố trí của VC. Sau hai lần xung kích. Đơn vị thiết giáp với bộ binh từng thiết vẫn chưa chiếm được mục tiêu vì hỏa lực của địch quyết liệt bắn trả. Vào gần xế chiều đơn vị thiết giáp và một đại đội địa phương chiếm được một gốc rừng. Sau đó được lệnh rút ra để máy bay và pháo binh tiếp tục tác xạ. Những trái bom lân tinh được thả xuống. Những cuộn lửa kéo dài cháy bùng. Đơn vị tôi chỉ nằm ngoài nhìn mặt trận diễn ra như một cuộn phim chiến tranh trên màn ảnh. Lần đầu tiên tham trận mà đơn vị tôi không phải nhọc sức và tổn thất.

Tối đó chúng tôi nằm ở vị trí cũ, bố trí quân trong phòng ngủ. Những tia đèn pin chớp tắt phía khu rừng từ khi màn đêm chụp xuống đen ngòm. Hơn nửa khuya thì các ánh đèn pin không còn thấy. Tôi nằm ngửa đầu nhìn lên bầu trời đen với vài ánh sao mờ. Chiến tranh! Bom đạn đã cày nát bao nhiêu xác VC ở trong đó? Chắc là phải nhiều lắm! Điều gì để họ làm một cuộc chiến này? Chóng đế quốc, đánh đổ ngụy quân, ngụy quyền! Chiêu bài để lừa thanh niên vào chiến trận! Bảo vệ miền Nam Tự do, đánh tan VC vô thần! Tôi nghĩ có thật như vậy không? Bên sau hậu trường chánh trị còn cái gì? Hay để phe nhóm nào đó trục lợi? Xương máu thanh niên hai phía sẽ đến bao giờ mới hết đổ ra... tôi thiếp đi trong giấc ngủ ngắn vì mỗi mệt....

Sáng sớm đơn vị tôi được lệnh xông vào mục tiêu. Đại đội trưởng nhìn cánh rừng im lìm trước mặt. Ông ra lệnh tiến chiếm! Đơn vị giàn hàng ngang nhả đạn tới tấp. Bên trong vẫn im lìm. VC đã rút đi đâu đó hồi khuya. Khi tiến sát vào trong khu rừng, tôi thấy những hố lấp vôi vãi, những bờ mương còn tanh máu cộng với mùi lân tinh của bom hôm qua làm tôi khó thở. Sau một hồi lục soát chẳng có gì, đại đội trưởng ra lệnh đào bới hết các hố hầm lấp vôi. Chúng tôi đếm được hơn 40 tên nằm chon dưới các hầm chôn vôi. Có người còn rất trẻ, trên mỗi tay có cột một sợi giây. Tôi nghĩ họ định kéo xác đồng đội, nhưng họ không làm được. Trong số xác này tôi thấy một thiếu nữ với mái tóc kẹp nằm nửa người ở dưới sâu, nửa người bị lính đào lên ngửa mặt. Tôi bàng hoàng thất sắc khi nhìn thấy cô gái này...Thắm! Có phải là Thắm của tôi không? Tôi lấy tay khoác nước bên bờ mương rửa mặt cô và nhìn kỹ hơn. Tôi gục đầu kêu lên: Ôi! Thắm của tôi đây mà!

Sau đó vài tuần, lợi dụng đơn vị không đi hành quân, tôi quyết tìm đến ngôi nhà nàng ở chợ. Cửa vẫn đóng im lìm. Tôi len lỏi đi tìm nhà nàng ở trong khu vườn nằm ngoài vành đai của Quận Bến Tranh. Tôi gõ cửa. Hai người lớn tuổi ra mở cửa. Họ nhìn tôi với vẻ lo sợ khi thấy tôi mặc đồ lính. Tôi vội cười để trấn an: Thừa hai bác cháu là bạn học của Thắm hồi ở Sài Gòn. Hai người đứng im và chỉ tay về hướng chiếc bàn thờ với bức hình nửa người của Thắm. Ông bà khóc âm ức và nói: *Nó đã chết rồi...!* Tôi bước tới nhìn bức ảnh với nỗi xúc động đau đớn. Đôi mắt trong ảnh nhìn tôi nói: *Anh đã giết em...!* Tôi gục đầu trước bàn thờ nàng khóc rú rượi. Chiến tranh! Chiến tranh!

Huỳnh Tâm Hoài
(Hoài nhớ một thời xưa mặc áo lính)